

Hope College

Hope College Digital Commons

Van Raalte Papers: 1840-1849

Van Raalte Papers

3-6-1840

Report of the Assembly of Supervisors of the Churches of Jesus Christ

A. Brummelkamp

Henry ten Hoor

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.hope.edu/vrp_1840s

The original documents are held in The Joint Archives of Holland. This digitized material is intended for personal research/study only. The original documents may not be reproduced for commercial use in any form or by any means, electronic or mechanical, without permission in writing from [The Joint Archives of Holland](#).

Recommended Citation

Brummelkamp, A. and ten Hoor, Henry, "Report of the Assembly of Supervisors of the Churches of Jesus Christ" (1840). *Van Raalte Papers: 1840-1849*. 5.
https://digitalcommons.hope.edu/vrp_1840s/5

This Book is brought to you for free and open access by the Van Raalte Papers at Hope College Digital Commons. It has been accepted for inclusion in Van Raalte Papers: 1840-1849 by an authorized administrator of Hope College Digital Commons. For more information, please contact digitalcommons@hope.edu.

March 6-7, 1840

Verslag van de Vergadering van Opzieners, der Gemeente Jesu Christi, gehouden den 6 en 7 Maart 1840, te Amsterdam. [Report of the Assembly of Supervisors of the Churches of Jesus Christ held on 6 and 7 March in Amsterdam

Te's Gravenhage. bij J. Van Golverdinge, 1840, 18 pp.

Attenders at the synod included H. De Cock, H. P. Scholte, S. Van Velzen, A. C. Van Raalte, A. Brummelkamp, H. G. Klijn, C. Vander Meulen, G. Baaij, P. Zonne, and C. De Moen. ~ *discussion with regard to dispute between Van Velzen + Scholte*

In Dutch; translation by Dr. Henry ten Hoor.

Archives, Western Theological Seminary, Joint Archives of Holland, Box: Gereformeerde Kerk, W88-803.

VERSLAG

VAN DE

VERGADERING VAN OPZIENERS,

DER GEMEENTE JESU CHRISTI,

gehouden den 6 en 7 Maart 1840,

TE AMSTERDAM.

TE 'S GRAVENHAGE, BIJ

J. VAN GOLVERDINGE,

VLAMINGSTRAAT, WIJK S, N° 130.

1840.

VERSLAG.

De toegang tot de Vergadering staat open voor de Gemeente. Vele leden derzelve zijn tegenwoordig.

Ds. BRUMMELKAMP heeft de Vergadering verzocht te zingen Ps. 139: 1, 2, 14, en de Vergadering met het gebed geopend.

Vervolgens heeft ZijnE. verklaard, dat hij zich gedrongen gevoeld had deze Vergadering te beleggen, en de Predikanten te verzoeken om op dezelve tegenwoordig te zijn, omdat de jongste gebeurtenissen in de Gemeente te Amsterdam het hun ten gemeenschappelijken pligt maakten, er zich mede te bemoeijen en het wel te voorzien was, zoo door eene der partijen eene Vergadering belegd werd, gelijk zulks ook spoedig door Ds. SCHOLTE gedaan was, de andere weigerachtig zoude zijn om op dezelve te komen, ten einde ook den schijn te vermijden, alsof men de meerderheid dier partij boven zich erkend had, terwijl eindelijk ZijnE. dezen dag ter Vergadering bestemd had, niet als heerschappij willende voeren of ook op het verlangen van anderen, maar slechts

opdat niet door eene langdurige correspondentie over den tijd wanneer, tijd verspild en de Vergadering noodeloos zoude worden verschoven.

De namen der tegenwoordig zijnde Opzieners opgeschreven zijnde, werd bevonden dat behalve de Ouderlingen en Diakenen van de Gemeente te Amsterdam, tegenwoordig waren:

De Opzieners: De <u>Cock</u>	van	<i>Groningen.</i>
<u>Scholte</u>	»	<i>Utrecht.</i>
<u>Van Velzen</u>	»	<i>Amsterdam.</i>
<u>Van Raalte</u>	»	<i>Ommen.</i>
<u>Brummelkamp</u>	»	<i>Schiedam.</i>
<u>Duin</u>	»	<i>Leeuwarden.</i>
<u>De Haan</u>	»	<i>Wanswerd.</i>
<u>Wildeboer</u>	»	<i>Rijssen.</i>
<u>Klijn</u>	»	<i>Utrecht.</i>
<u>Van der Meulen</u>	»	<i>Middelharnas.</i>
<u>Van Lijnen</u>	»	<i>Zaandam.</i>
<u>Wakker</u>	»	
<u>Baaij</u>	»	<i>Hoorn.</i>
<u>Schaap</u>	»	<i>Urk.</i>
<u>Zonne</u>	»	<i>Delft.</i>
<u>De Moen</u>	»	<i>Leyden.</i>
<u>Hemerik</u>	»	
<u>Van der Mei</u>	»	<i>Dordrecht.</i>
<u>Wigni</u>	»	
<u>Dingeman de Haan</u>	»	
<u>Barendrecht</u>	»	
<u>Tacke</u>	»	<i>Utrecht.</i>
<u>Hartog</u>	»	<i>Bunschoten.</i>

De Opzieners: De Haan	van	<i>Hilversum.</i>
<u>Rijmering</u>	»	
<u>Ploeg</u>	»	<i>de Klundert.</i>
<u>Hettema</u>	}	uit <i>Vriesland.</i>
<u>Hamming</u>		

Terwijl wat later ook nog Ds. BUDDING en een Ouderling uit Zeeland in de Vergadering kwamen.

Nadat gesproken was over het al of niet toelaten der geschorste Broeders in het verkiezen van praeses en scriba voor deze Vergadering, is door de meerderheid van stemmen geoordeeld dat deze niet behooren mede te stemmen; alsook dat zoomin Ds. SCHOLTE als Ds. VAN VELZEN behoort gestemd te worden, naardien beide in de zaak waarover gehandeld moet worden betrokken zijn.

Tot praeses is verkozen Ds. BRUMMELKAMP en tot scriba's Ds. VAN RAALTE en Ds. DE COCK.

Nadat op verzoek van den praeses nogmaals de naam des Heeren was aangeropen door Ds. VAN RAALTE, is gesproken wie al of niet tot de stemming behoorden toegelaten te worden. Op verzoek van Br. DE MOEN werd Hand. 15 gelezen, terwijl de Vergadering oordeelde dat de Broeders van Amsterdam niet behoorden te stemmen in de beoordeeling hunner zaak.

Verder is gesproken over de toelating der Broeders Ouderlingen die van elders gekomen waren en van de door sommigen wel maar door anderen niet als zoodanig erkende Leeraars WILDEBOER, KLIJN en VAN DER MEULEN.

De president heeft opgemerkt dat wij daarover thans niet behooren te twisten, daar wij te zamen zijn om de zaken tusschen de Opzieners van Amsterdam en Utrecht

te onderzoeken en te beoordeelen, en wij zelfs gaarne het oordeel moeten willen hooren van leden der Gemeente, en ons daarmede vereenigen, zoo het overeenkomstig is met 's Heeren Woord. Nadat op de door Ds. DE COCK geopperde vraag, of wij door hen toe te laten gehouden worden daardoor vroegere handelingen van eenige Vergadering goed te keuren, ontkennend geantwoord was, is de Vergadering overgegaan tot de behandeling der zaken.

De praeses heeft aan beide partijen, bepaaldelijk aan Ds. VAN VELZEN en Ds. SCHOLTE, verslag van zaken gevraagd. Van weerszijden zijn verschillende brieven en bescheiden medegedeeld, in welke veel veroordeeling van malkanders handelwijze voorkwam. Oordeelende dat van weerszijden gebrek heerschte aan Christelijke verdraagzaamheid, rekende ZijnE. het raadzaam, niet de bijkomstige dingen als punten van beoordeeling aan deze Vergadering te moeten voorleggen, maar slechts ontwikkeling te vragen van die zaken, welke als hoofdpunten moeten worden beschouwd.

Naar aanleiding van hetgeen in brieven en gedrukte bescheiden voorkwam, zijn de volgende 5 stukken als zoodanig behandeld:

1°. Wat men oordeelen moet van de beschuldiging van Ds. SCHOLTE dat Ds. VAN VELZEN zich in de Gemeente te Amsterdam heeft ingedrongen.

De zaken voor en tegen zijn ontwikkeld. Hieruit is gebleken:

Dat de Amsterdamsche Kerkeraad Ds. VAN VELZEN had beroepen, om ZijnE. bepaald als haren eigenen Leeraar te hebben, doch niet in vereeniging met an-

dere Gemeenten en dat zulks aan Ds. VAN VELZEN bekend was.

Dat Ds. VAN VELZEN de beroeping naar Amsterdam niet had aangenomen, gelijk dezelve geschied was, maar in vereeniging met Vriesland.

Dat de thans geschorste Broeders hiertegen hadden geprotesteerd en geischt: onvoorwaardelijk aannemen of bedanken.

Dat Ds. VAN VELZEN daarop de Gemeente had doen zamenroepen, opdat deze zoude oordeelen en dat door haar de wijze van aanneming was goedgekeurd.

Dat eindelijk ook de protesteerende Broeders er in hadden berust, waarvan ook aan Ds. SCHOLTE kennis gegeven was in een' brief door Br. WORMSER geschreven, en waarin ZijnE. bedankt werd voor de bewezene diensten aan de Gemeente, gedurende den tijd dat dezelve vacant was geweest.

Terwijl door sommige leden der Vergadering aanmerkingen gemaakt zijn op verkeerde en tegenstrijdige redeneringen, voorkomende in de toen ter tijd door Ds. VAN VELZEN geschrevene brieven, heeft de groote meerderheid der Vergadering geoordeeld, dat Ds. VAN VELZEN zich echter niet ingedrongen heeft en dus die beschuldiging van Ds. SCHOLTE laster is. Vele Broeders hebben hierbij hun oordeel te kennen gegeven, dat Ds. VAN VELZEN verkeerd gehandeld heeft in de wijze van aanneming der beroeping.

2°. Is de vraag behandeld wat men denken moet van de beschuldiging: als verkondigt Ds. VAN VELZEN slechts een geraamte van leerstellige waarheden, zonder den

levenden CHRISTUS, zonder den levendmakenden Geest, zonder het levende en werkzame geloof.

De President heeft opgemerkt dat in het door den Amsterdamschen Kerkeraad uitgegevene stukje eene verklaring dier woorden gegeven wordt, welke Ds. SCHOLTE zeker niet zal toestemmen. Op verzoek der Vergadering heeft Ds. SCHOLTE daarop de hier volgende verklaring zijner beschuldiging gegeven: « wanneer ik zeg dat er » niet gepredikt wordt de levendige CHRISTUS, den levendmakenden Geest, het levendige en werkdadige » geloof verkondigd wordt, dan bedoel ik daardoor niet, » dat leerstellig niet zou verkondigd worden dat CHRISTUS » leeft, dat er een Heilige Geest is, dat er een levendig » geloof bestaat; maar dan bedoel ik dat CHRISTUS niet » verkondigd wordt zooals Hij leeft en werkt in de » Zijnen, den H. Geest niet voorgesteld wordt zooals » Hij dadelijk werkzaam is ter zaligheid in Gods uit- » verkorenen, het geloof niet voorgesteld wordt in des- » zelfs aard en natuur, zooals dit dadelijk openbaar » wordt in degene die zalig worden. »

Voorts heeft Ds. SCHOLTE aangemerkt dat in dezen geene stellige beschuldiging gedaan is, maar dat over de zaak geschreven is als over een gerucht, hetwelk in de Kerkerads-Vergadering te Utrecht gekomen was.

Nadat onderzoek gedaan was van waar dit gerucht afkomstig was, is gebleken dat Ds. SCHOLTE zelve het uitgestrooid had.

Naardien het daarbij gebleken is, dat Ds. SCHOLTE deze zaak in het tijdschrift heeft bekend gemaakt, zonder ze thans als eene stellige beschuldiging te doen voorkomen, heeft de Vergadering Ds. SCHOLTE over

het schandelijke van zoodanig eene handelwijze onderhouden.

Terwijl ook vele aanwezige lidmaten der Amsterdamsche Gemeente er op aandrongen, heeft de Vergadering Ds. SCHOLTE aangemaand, om de bewijzen op te geven op grond waarvan Z. E. hierover gesproken had. Z. E. heeft daarop gesproken, brieven gelezen en zich beroepen op eene predikatie, welke hij Ds. VAN VELZEN had hooren uitspreken, maar toch geene zaken voortgebracht, die eenigermate als gronden of bewijzen voor zoodanig eene beschuldiging konden dienen, waardoor dus het uitstrooijen van zoodanig een gerucht ook zelfs den minsten schijn van regtmatigen handel mist.

Terwijl sommige Broeders geen oordeel velden, heeft de meerderheid der Vergadering dit gerucht of deze beschuldiging als laster veroordeeld, terwijl hierbij de opmerking gemaakt is, dat deze handelwijze tevens volkomen miskennis is van alle Ouderlingen, die Ds. VAN VELZEN hadden hooren prediken.

3o. Is de vraag behandeld of de meerderheid des Amsterdamschen Kerkerads al of niet regtmatig gehandeld heeft in de schorsing der vier Kerkeradsleden.

Bij de behandeling dezer vraag is gebleken, dat die Broeders niet hadden ingestemd met de beschuldiging van Ds. SCHOLTE tegen Ds. VAN VELZEN, maar alleen gewild dat Ds. SCHOLTE in zijne bewijzen zoude worden gehoord.

Dat de meerderheid des Kerkerads geoordeeld had, dat zij als Ouderlingen zelve in staat moesten zijn, en ook in staat waren om te oordeelen, of hun Leeraar al of niet goed predikte, en dat zij meende, dat de Gemeente slechts aan noodelooze beroering zoude worden prijs gegeven,

indien men Ds. SCHOLTE ontbood om te hooren welke bewijzen hij voor zijne beschuldiging had; dat zij de beschuldiging van Ds. SCHOLTE, of van den Utrechtschen Kerkeraad als laster veroordeelen moest, omdat zij van het tegengestelde te goed overtuigd was; dat zij de vier Broeders geschorst had, omdat deze verklaarden niet te kunnen zien, dat de beschuldiging laster was, en zij meenden dat Opzieners altijd in staat moeten zijn, om dergelijke beschuldigingen te beoordeelen, terwijl men zich anders met der daad onbevoegd verklaart tot de bediening.

Verder bleek dat, ter andere zijde, de geschorste Broeders niet hadden ingestemd in de veroordeeling van Ds. SCHOLTE of van den Utrechtschen Kerkeraad als lasteraars, daar de zaak niet onderzocht was, en het hun onregmatig toescheen hen onverhoord te veroordeelen.

De groote meerderheid der Vergadering heeft geoordeeld dat er geene gronden voor eene regtmattige schorsing aanwezig waren, vooral ook dat in deze zaak met zoodanige overhaasting te werk gegaan is, dat zulks op geenerlei wijze kan vergoëlijk worden.

4o. Is gesproken over het houden van afzonderlijke Vergaderingen, het bevestigen der geschorste leden en het houden van het Avondmaal, door de geschorsten, onder de leiding van Ds. SCHOLTE.

Daar dit alles geschied is, na de schorsing, de Broeders echter, toen zij geschorst werden, beloofd hadden zich te zullen onderwerpen, en zulks dus niet anders kan worden beschouwd, dan als eene poging om de anderen tegen te staan, of wel zich aan hen te wreken, heeft de Vergadering (een paar Broeders slechts uitgezonderd),

geoordeeld dat dit alles ten hoogste af te keuren is, en niet anders kan worden beschouwd dan als scheuring der Gemeente of voor het minst tot scheurmakerij leidende. Bovenal heeft de Vergadering de bemoeijingen van Ds. SCHOLTE veroordeeld.

5o. Eindelijk heeft de President de opmerking gemaakt en oordeelde ook de groote meerderheid der Vergadering, dat de openbare bekendmaking dezer dingen, als zijnde eene tentoonstelling der Broeders voor de wereld, en te houden als een beroep op de publieke opinie, schandelijk, bedroevend en den Christen onwaardig is.

In eene 2de zitting, waarin Ds. SCHOLTE niet tegenwoordig was, heeft de President geprotesteerd tegen de afwezigheid van Ds. SCHOLTE, wien hij zelve dringend vermaand had in de Vergadering te komen, maar die zulks geweigerd had. Voorts stelde ZijnE. voor, niet het voetspoor te drukken van hen, die de Gemeente scheuren of aan verdeeldheid prijs geven, door besluiten ter veroordeeling te nemen.

De Vergadering heeft dien overeenkomstig besloten, om beide de partijen te vermanen en op te wekken tot liefde, vrede, eendragt en Christelijke verdraagzaamheid; inzonderheid om Ds. SCHOLTE ernstig te vermanen, betrekkelijk zijn gehouden gedrag. Voorts nadien beide partijen zich schuldig gemaakt hebben, in de openlijke behandeling dezer zaak, heeft de Vergadering geoordeeld een kort verslag dezer Vergadering in druk te moeten geven, en daarbij tevens haar smartgevoel te kennen te geven, over zoodanig verkeerd en liefdeloos gedrag der Broederen.

De Vergadering zoekt geene vrede ten koste der

waarheid, maar ook wenscht zij door haar voorbeeld te toonen, dat zij gelooft, dat verkeerde practijken veroordeeld en bestraft kunnen en moeten worden, zonder dat men daarom malkander buiten de gemeenschap der Kerk sluit.

De Vergadering is van oordeel, dat in onze handelingen moet blijken, dat wij gelooven dat de uitoefening der Kerkelijke tucht niet willekeurig mag geschieden, maar alleen behoort plaats te grijpen, als het blijkt dat wij menschen slechts volgen, waar de Heere ons voorgaat.

Naardien erkenntenis van schuld, de eerste schrede is tot terugkeering, heeft de ondergeteekende, door de Vergadering belast met het in druk geven van dit verslag, na alvorens de gemoederen tijd gelaten te hebben tot behoorlijk nadenken, en tot betreuring van de daargestelde scheuring, in den geest der Vergadering de navolgende verklaringen en bekentenissen gevraagd:

Van Ds. SCHOLTE:

1) Erkenntenis van onregtmatige bemoeijingen in het aannemen der Amsterdamsche beroeping door Ds. VAN VELZEN.

2) Herroeping van de beschuldiging tegen de prediking van Ds. VAN VELZEN: naardien ZijnE. niets heeft kunnen bewijzen van hetgeen hij beweerd heeft, en

3) Erkenntenis van onregtmatigen handel, in de daargestelling van scheuring in de Gemeente te Amsterdam.

Van den Kerkeraad te Amsterdam:

Erkenntenis dat de vier Kerkeraadsliden BUDDE, WORMSER, HÖVEKER en LIJSEN geschorst zijn, zonder dat er gronden eener regtmatige schorsing aanwezig waren, en dat hierin met overijling is te werk gegaan.

Van de geschorste leden des Kerkeraad:

Erkenntenis dat zij onregtmatig gehandeld hebben in het daarstellen van zoodanige afzonderlijke bijeenkomsten, die kennelijke strekking hebben tot scheuring der Gemeente of zelfs alreede de beginselen van scheuring zijn.

Schrijver dezès is ten volle overtuigd dat de gevraagde schuldbelijdenis behoort gedaan te worden, en dat de Broeders, wanneer zij slechts onpartijdig de zaken nagaan, ook zelve hiervan overtuigd zullen worden. Innig verblijdend zoude het hem geweest zijn, zoo hij, bij de openbaarmaking van dit verslag, tevens had kunnen bekend maken, dat een ieder der Broeders zijne schuld erkend had. Dit is ook eene voorname reden dat het in druk geven van dit verslag zoo lang vertraagd is. Het bij hem ontvangene antwoord van den Kerkeraad en van de geschorste Broeders te Amsterdam, draagt echter de bewijzen dat de Broeders aldaar nog steeds het oog gericht hebben op de verkeerdheid, welke zij in hunne broederen zien, met voorbijzien van eigene schuld. Daar het zijne innige wensch en bede is, dat de dwalenden van geest mogen teregt komen, en de murmureerders de leeringe zullen aannemen, maakt hij die brieven niet openbaar, welke openbaarmaking aan hem overgelaten zijnde, volgens zijn oordeel, slechts tot verdere verwijdering zoude kunnen leiden.

Daar hij vertrouwt dat een ieder Broeder, die onpartijdig dit verslag leest, met het gevoelen der Vergadering zal instemmen, vermaant hij den zoodanigen door dezen dringend, om de Broeders te Amsterdam zooveel mogelijk te vermanen, om weder te keeren tot de betrachtting van waarheid, orde en broederlijke liefde, opdat de Gemeente niet verwoest worde, maar opgebouwd in het allerheiligst

geloove, en zij eenmaal den loon van getrouwe dienst-knechten Gods mogen ontvangen.

Van Ds. SCHOLTE geen antwoord ontvangen hebbende, maar wetende dat Zijn E. voortgaat in het bevestigen der door hem daargestelde scheuring te Amsterdam; voortgaat in het verachtelijk maken en lasteren van de bediening van Ds. VAN VELZEN, vindt schrijver dezès zich voor God en menschen gedrongen, ten ernstigste tegen alle zoodanige handelingen te getuigen, en daartoe ook de gemeenten op te wekken. Hij vindt zich verplicht zulks met des te sterkeren aandrang te doen, omdat het duidelijk blijkt, dat Ds. SCHOLTE de oorzaak is van alle deze ellende, en hij vroeger zelve betuigd heeft, dat wanneer de overtuiging mogelijk is, dat Z. E. in dezen verkeerd gehandeld heeft, alsdan eene verklaring moet volgen, dat hij de bediening onwaardig is.

In vertrouwen dat Zijn Es. schuld den onpartijdigen lezer uit dit verslag duidelijk zal worden, moet hij de verschillende Gemeenten, en in het bijzonder de Gemeente te Utrecht dringend vermanen, niet toe te laten dat Ds. SCHOLTE de dienst van Herder en Leeraar in haar midden waarneme, tot dat hij opaalijk en met der daad schuld bekenne, en van deze, de Gemeente verwoestende, handel zal zijn teruggekeerd.

De Almachtige Heer, de Koning Zijner Kerk, die het verbond en de weldadigheid bewaart, dien die Hem liefhebben tot in geslachten, zegene deze poging, en alles wat aangewend wordt tot versterking van de werken des duivels en tot verbreiding van Zijn eeuwig Koninkrijk, Amen, ja Amen. — Den opregten gaat het licht op in de duisternis. — Heere doet den goeden wel, en dengenen

die oprecht zijn in hare harten! Maar die zich neigen tot hare kromme wegen, die zal God weg doen gaan met de werkers der ongerechtigheid: Vrede zal over Israël zijn.

A..BRUMMELKAMP.

AANHANGSEL.

I. In de Vergadering werd een brief overgelegd van *eenige niet tot onze Gemeente behoorende en echter in den geest met alle kinderen Gods vereenigde geloovigen* (gelijk zulks uitgedrukt werd), inhoudende bekendmaking, dat deszelfs inzenders meermalen gehoopt hadden, dat de Heere in de afgescheidene Gemeente de aeloude nu vervallene Gereformeerd Hervormde Kerk zoude herstellen, en zij alzoo gewetenshalve zich zouden gedrongen gevoelen tot dezelve overtegaan en zich bij dezelve te voegen. Dat hun echter twee redenen van die openlijke en hartelijke aansluiting terughielden, namelijk:

1°. De onzekerheid welke er, uit alles wat er gehoord en gezien wordt, voor hen is, of de afgescheidenen zonder de minste achterhouding of twijfeling gelooven, dat de oude formulieren van eenigheid de eenige, waarachtige en volkomene leer der zaligheid, volgens Gods Woord, behelzen.

2°. Het gemis van den geest der zachtmoedigheid en der liefde, welke de geest CHRISTI is, vooral in de uitoefening der Kerkelijke tucht.

De Vergadering heeft dezen brief in liefde ontvangen, in de erkentenis dat het haar niet bevreemdt, in-

dien uit alles wat er gehoord en gezien wordt, onder de niet gescheidene Christenen vreeze aanwezig is, dat de reeds gescheidenen de waarheid verlaten; met wae-moedige erkenenis vooral, dat de Vergadering zelve moet instemmen met het oordeel der inzenders, dat op vele plaatsen in de uitoefening der Kerkelijke tucht, hardheid in plaats van zachtmoedigheid, bitterheid in plaats van liefde de drijfveeren schenen van hen, die met derzelver uitoefening waren belast.

De in dien brief gegeven wenken, werden dan ook in liefde ontvangen, terwijl de Vergadering besloten heeft, dat, bij het in druk geven van het bovenstaande verslag, tevens deze verklaring zoude worden gegeven, met de meest mogelijke, openlijke en krachtige betuiging, dat wij de belijdenis, voorkomende in de formulieren van eenigheid onzer Kerk, in allen deele met den Woorde Gods overeenkomstig beschouwen, en verklaren die in opregtheid des harten *onze belijdenis* te zijn.

En wat het tweede punt aangaat, verklaren wij in naam der Vergadering, dat het onze innige begeerte is, om de schapen van den Heere JEZUS te leiden op eene goede weide, het verlorene te zoeken, het weggedrevene weder te brengen, het gebrokene te verbinden en het kranke te sterken, maar ook het vette en sterke in 's Heeren kracht tegen te staan, gelijk zulks den Herder achter den Heere betaamt. Daartoe dan geve de Heere ons den Geest der ootmoed en zachtmoedigheid, daartoe gorde Hij ons aan met kracht uit de hoogte!

De ondergeteekende, in naam der Vergadering deze verklaring gevende, acht het onnoodig de opmerking uit een te zetten dat het van zelve spreekt, dat wij alzoo

te zamen betuigende, in 't bijzonder echter slechts voor ons zelve deze verklaring kunnen doen, zonder voor anderen in te staan; maar gelijk hij voor zichzelf, hoewel vele verkeerdheden ziende en betreurende, echter geene vrijheid heeft om als op zichzelf te staan en den loop der gebeurtenissen af te wachten, zoo ook vermaant, bidt en dringt hij, bij de liefde en trouwe des Zaligen Gods, alle niet gescheidene Broeders, om zich met ons te vereenigen in het protest tegen de verwerping en versmading van CHRISTUS, welke onder de afgevallene natie plaats vindt; ja zich ook met ons te vereenigen als schapen van die ééne kudde, welke die van den Heere JEZUS CHRISTUS is, opdat wij op malkander acht geven, malkander vermanen en in 's Heeren kracht strijden ook tegen de verkeerdheid, heerschzucht en zelfverheffing, welke, helaas! vele afgescheidenen openbaren.

Broeders! zij die den Heere beminnen, hebben ééne zaak, één belang, immers ook ééne keuze, nu dan: laat ons staan op de wegen en vragen naar de oude paden, waar toch de goede weg zij, opdat wij daarin mogen wandelen en God zal met ons zijn, in CHRISTUS zal Hij zijn aanschijn over ons doen lichten.

II. Van verschillende zijden vernemende, dat het tijdschrift *de Reformatie* nog door velen beschouwd wordt als het orgaan der afgescheidene Gemeenten, neemt de ondergeteekende de gelegenheid waar, om het lezend publiek te herinneren dat zulks *in geen en deele het geval is*, gelijk dit trouwens ook duidelijk blijkt, uit hetgeen daarover voorkomt in de handelingen der Syn. Vergadering gehouden te Utrecht, in September 1837.

Men zoude zich daarom grootelijks vergissen, indien men de daarin voorkomende redeneringen en stellingen, voor het gevoelen der afgescheidene Gemeente hield, en die Gemeente zoude daardoor grootelijks worden verongelijkt.

III. Nog moet ik eene aanmerking maken, betrekkelijk de Kerkelijke Vergadering te Amsterdam, in Maart j. l. gehouden, daar er geruchten verspreid zijn, alsof die Vergadering zeer onstuimig zoude zijn geweest, ja zelfs Ds. SCHOLTE, er naar gevraagd wordende, ten antwoord gegeven heeft: *Wij zijn er nog levende afgekomen.* Deze en dergelijke uitdrukkingen noemen wij goddeloos en waarschuwen daarom een ieder om op grond van zoodanige aantijgingen niet over die Vergadering te oordeelen. De redenen waarom wij gedrongen zijn die uitdrukking goddeloos te noemen zijn deze:

1°. Omdat er voor niemand, voor zoo ver wij weten, eenig gevaar geweest is.

2°. Omdat het gemor, dat ongeveer middernacht plaats vond, zijn oorsprong had in de openbaarwording van het verlangen van vele Opzieners om de Vergadering tot den volgenden dag uit te stellen, waartegen de Gemeente van Amsterdam zich verzette met de betuiging dat zij den volgenden dag niet tegenwoordig konde zijn; maar dat het haar van het grootste gewigt was het bewijs te hooren, hetwelk Ds. SCHOLTE voor zijne geopperde beschuldiging zoude bijbrengen, dat haar Leeraar geen levenden CHRISTUS predikte; een bewijs waarnaar zij nu reeds den geheelen middag en avond gewacht had en 't welk Ds. SCHOLTE hoewel hij steeds gelezen en gesproken had nog niet had geleverd; zoodat, de zaak wel voorzien zijnde, de schuld, ook van die murmu-

reering ten laste van Zijn E. zoude komen, daar dezelve door dralen was uitgelokt, en

3°. Omdat een lidmaat der Gemeente, die zich onstuimig gedroeg, op de eerste uitnoodiging van den President zich dadelijk naar de hem aangewezen plaats begaf.

Met de betuiging dat ik in goede conscientie voor God, omdat ik geroepen ben der waarheid getuigenis te geven, het bovenstaande geschreven heb en openbaar maak, moge deze mijne verklaring dienen tot onderrijsing van allen, zoo ter eene als ter andere zijde, van allen, zeg ik, die mij verdacht hebben, alsof ik door liefde tot personen, gedreven of geleid werd in het voordragen dezer zaak, of in het langdurig uitstel 't welk ik genomen heb.

Het gewigt der zaak drong mij, terwijl ook de hoop nog niet ten eenemale uitgebluscht was, dat ik de terugkeering van dezen of genen zoude hebben kunnen vermelden, opdat dit mijn geschrift ook nog iets opbeurends en verblijdends mogt bevat hebben voor dengene wien de breuke Sions ter harte gaat.

De genade zij met allen die den Heere JEZUS CHRISTUS liefhebben in onverderfelijkheid, Amen.

A. BRUMMELKAMP.

Julij 1840.

*Bij den uitgever dezès is ter perse om spoedig
in het licht te verschijnen :*

**I. VOORBEELD DER GODDELIJKE WAARHEDEN
VOOR EENVOUDIGEN, DIE ZICH BEREIDEN TOT DE
BELLIDENISSE DES GELOOFS; meest tot particulier gebruik
opgesteld door A. HELLENBROEK, in zijn leven bedienaar
des H. Evangeliums te Rotterdam, vermeerderd met een
hoofdstuk van den raad des vredes en uitdrukking van
alle schriftuur-texten. Met eene nieuwe Duitsche letter
gedrukt. f 0. 30.**

**II. ELIZABETH WAST, ZOET EN BITTER, LICHT EN
DUISTERNIS OP DEN WEG NAAR DEN HEMEL, tot haar eigen
en anderer bestiering opgeteekend in den loop van
haar verborgen leven met God. Uit het Engelsch ver-
taald. f 1. 20.**

Deze werkjes, gelijk alle mijne andere uitgaven zijn
steeds te bekomen te Amsterdam bij *H. Hoveker*, te
Utrecht bij *J. Hoedemaker*, te Zwolle bij *Rigter*, te
Meppel bij *G. Koning*, te Groningen bij *O. L. Schildkamp*,
te Leeuwarden bij *Swarthe van Loon*, te Gorcum bij
J. F. C. Lintner, te Rotterdam bij *van der Vliet, Cz.*
enz. enz.

REPORT

of the

ASSEMBLY OF SUPERVISORS

of the Churches of Jesus Christ

held on 6 and 7 March

in Amsterdam

oooooooo

at 'Sgavenhage, by

J. Van Golverdinge

Vlamingstraat, Wijk S, No. 130

oooooo

1840

REPORT

The entrance to the assembly is open for the Congregation. Many members are present.

Rev. Brummelkamp asks the assembly to sing Ps. 139:1, 2, 14 and the Assembly is opened with prayer.

Then His Reverence explains that he felt driven to convene this Assembly and to ask the Ministers to be present at it because the most recent events in the Church in Amsterdam made it their common duty to be concerned with it and it was anticipated that if one of the parties would convene an Assembly, such as was quickly done by Rev. Scholte, the other would be unwilling to come to it. to the end also to avoid the appearance of recognizing the dominance of that party over them until finally the Rev. Had appointed this day for Assembly, not as if trying to dominate or complying with the desire of others, but only to avoid a lengthy correspondence about the time and the Assembly would be unnecessarily postponed.

The names of the Supervisors being recorded, it was found that except for the Elders and Deacons of the Church of Amsterdam those present were:

- The Supervisors: De Cock of Groningen
- Scholte " Utrecht
- Van Velzen " Amsterdam
- Van Raalte " Ommen
- Brummelkamp " Schiedam

De Haan	of Wanswerd
Wildeboer	" Rijssen
Klijn	" Utrecht
Van der Meulen	" Middelharnas
Van Lijnen	" Zaandam
Wakker	"
Baaij	" Hoorn
Schaap	" Urk
Zonne	" Delft
De Moen	" Leyden
Hemerik	"
Van der Mei	" Dordrecht
Wigni	"
Dingeman de Haan	"
Barendrecht	"
Tacke	" Utrecht
Hartog	" Bonschoten
De Haan	" Hilversum
Rijmering	"
Ploeg	" de Klundert
Hetteema	
Hamming	uit Vriesland

Somewhat later the Rev. Budding and an Elder from Zeeland came to the Assembly.

After discussion whether or not to allow the brothers to vote for president and secretary of this Assembly, the majority judged that they should not be allowed to vote; and also that Rev. Scholte as well as Rev. van Velzen should not be candidates since both were involved in the matter that was being discussed.

Rev. Brummelcamp was chosen as president and Rev. van Raalte and Rev. de Cock as secretaries.

Later, upon request of the president, the name of the Lord was called upon by Rev. van Raalte, there is discussion of who should or should not be allowed to vote. On the request of Brother de Moen, Acts 15 was read and the Assembly judged that the Brothers from Amsterdam should not be allowed to vote in the judgment of their case.

There is further discussion about accepting the Brother Elders who came from other places and were recognized by some though not by others, such as Revs. Wildeboer, Klijn and van der Meulen.

The president remarked that we need not quarrel about that since we are together to investigate and determine the matter between Supervisors from Amsterdam and Utrecht, and we ourselves must be pleased to hear opinion of members of the Church and become acquainted with it if it is compatible with the Lord's Word. Then, on the question of Rev. de Cock, if we will be allowed by them to approve of previous decisions of certain Assemblies was answered in the negative, the Assembly proceeded

to the handling of business.

The president requested from both parties, particularly from Rev. van Velzen and Rev. Scholte, a report on the matters questioned. From both sides various letters and documents are submitted in which much denunciation of each other is evident. Judging that on both sides there was a lack of Christian patience, His Reverence considered it reasonable not to present incidental matters to be judged by this Assembly, but only the answering of those questions which had to be viewed as important matters.

After the introduction of what appeared in the letters and printed documents, the following five matters were dealt with:

1. What should one think of the accusation of Rev. Scholte that Rev. van Velzen forced himself into thew Congregation at Amsterdam.

The points for and against are developed. This showed:

That the Amsterdam Consistory had called Rev. van Velzen and His Reverence was meant to be their only Minister, not in company with other Congregations, and that this was known to Rev. van Velzen.

That Rev. van Velzen had not accepted the call to Amsterdam, as was expected, but in company with Vriesland.

That the then suspended Brothers had protested against this and desired unconditional acceptance or rejection.

That Rev. van Velzen then had the congregation called together that they might make a decision and that they approved

6

of the method of acceptance so that finally even the protesting Brothers agreed, which news was given to Rev. Scholte in a letter written by Brother Wormser and in which His Reverence was thanked for service to the Congregation during the time that it was vacant.

While some members of the Assembly made observations on wrong and opposing reasons becoming evident at that time through Rev. van Velzen's letters, the large majority of the Assembly judged that Rev. van Velzen did not really press in and that therefore the accusation of Rev. Scholte is slanderous. Many brothers then made their opinion known that Rev. van Velzen behaved wrongly in the way in which he accepted the call.

2. Is the question settled what one must think of the accusation: such as that Rev. van Velzen preaches merely a skeleton of intellectual truths without the living Christ, without the life-giving Spirit, without the living and practical faith.

The President observed that in a piece published by the Amsterdam Consistory an explanation of these words is given with which Rev. Scholte certainly will not agree. Upon request of the Assembly Rev. Scholte gave the following explanation of the accusation: "When I say that the living Christ is not being preached, the enlivening Spirit, the living and practical faith, then I don't mean by that that doctrine does not assert that there is a Holy Spirit or that a lively faith exists; but I mean that Christ is not preached as He lives and works in His people, the Holy Spirit is not presented as if He is

presently working for the salvation of God's chosen, that faith is not presented as to its type and nature as this becomes immediately evident in those who are saved."

Further, Rev. Scholte observed that in these matters no definite accusation is made, but that the matter is written about as if it were a report, which came to the Consistory Meeting at Utrecht.

After examination was made from where this report came, it appeared that Rev. Scholte himself had spread it.

Besides, it appeared that Rev. Scholte had published the matter in the periodical, without making it appear as a definite accusation; the Assembly remonstrated with Rev. Scholte about this scandalous behavior.

Since many present members of the Amsterdam Congregation pressed for it, the assembly advised Rev. Scholte to present the proof about which His Reverence had spoken. His Reverence then spoke, read letters and referred to a sermon which Rev. van Velzen had heard, but even so, brought forth no matters that could essentially serve as grounds or proof for such an accusation, through which a spreading of such a report itself lacks the minimum appearance of proper procedure.

At the same time, some Brothers making no judgment, the majority of the Assembly condemned this report or accusation as slander and made the observation that this treatment is also a complete misunderstanding by all the Elders who had heard Rev. van Velzen preach.

3. Is the question handled whether the majority of the

Amsterdam Consistory did or did not deal properly in the suspension of the four Consistory Members.

In the treatment of this question it appeared that those Brothers had not agreed with the accusation of Rev. Scholte against Rev. van Velzen, but only desired that Rev. Scholte's proof should be heard.

That the majority of the Consistory had judged that they as Elders had to be in condition and were in condition to judge whether or not their Minister preached properly, and that they believed that the Congregation would hardly pay attention to unnecessary trouble in case people invited Rev. Scholte in order to hear what proof he had for an accusation; that they should judge the accusation of Rev. Scholte or of the Country of Utrecht to be slander and they believed Supervisors should always be ready to judge such accusations and that it seemed unjust to them to condemn without being heard.

A large majority of the Assembly judged that there were no grounds present for a just suspension especially since this matter was dealt with so hastily that such a judgment could not in any way be justified.

4. Separate Assemblies are discussed, the confirmation of the suspended members and the celebration of the Lord's Supper by the suspended ones under the leading of Rev. Scholte.

Since all this happened after the suspension, the Brothers, when they were suspended had promised to submit, and this cannot be viewed other than as an attempt to oppose the others or perhaps get revenge, the assembly(with the exception of a pair

of Brothers) judged that all this must be strongly disapproved and cannot be viewed other than as a schism in the Congregation or at least leading to schism. Most important, the Assembly condemned the meddlesomeness of Rev. Scholte.

5. Finally the President made the observation and the great majority of the Assembly also judged that the public revelation of these things as an exhibition of the brothers for the world and an appeal to public opinion was shameful, sad and unworthy of Christians.

In a second session, when Rev. Scholte was absent, the President protested against the absence of Rev. Scholte, whom he himself had strongly advised to come to the assembly but who had rejected this. Then His Reverence proposed not to follow the footsteps of those who divide the Congregation or approve of separation by making condemnatory judgments.

The Assembly agreeably decided to counsel both parties to awaken them to love, peace, unity and Christian patience; especially to advise Rev. Scholte seriously concerning his adopted attitude. Then, since both parties have made themselves guilty by the public treatment of this matter, the Assembly judges that a short report of this Assembly should be printed and thus make known its sorrow about the wrong and loveless behavior of the Brothers.

oooooooooooo

10

The Assembly seeks no peace at the cost of truth, but also wishes to show by its example that they believe that wrong practice must be judged and punished without excluding each other from the fellowship of the Church.

The Assembly is of the opinion that our treatment must show that we believe that the exercise of ecclesiastical discipline may not occur arbitrarily but may only take place when it seems that we people are merely following where the Lord led.

After the recognition of guilt, the undersigned has taken the first step toward atonement by causing the assembly to provide this printed account after the appropriate time passed for proper reflection and for grieving over the divisions begun there; in the spirit of the Assembly the following explanations and admissions are demanded:

From Rev. Scholte:

- 1) Recognition of the unlawful trouble in Rev. van Velzen's accepting the Amsterdam call.
- 2) Denying the accusation against the preaching of Rev. van Velzen; since His Reverence could not prove any of his assertions, and
- 3) Recognition of unjust treatment in creating a division in the Amsterdam Congregation.

From the Consistory at Amsterdam:

Recognition that the four Church members, Budde, Wormser, Hoveker and Lijsen are suspended without the grounds of a just suspension being present and that in this case the

work was done hastily.

From the suspended members of the Consistory:

Recognition that they have proceeded unjustly in establishing such separatist meetings that seem to tend toward the division of the Congregation or is already the beginning of separation.

The writer of this account is fully convinced that the demanded confessions of guilt must be made and that the Brothers, when they review the matters impartially, will be convinced of this. It would be genuinely gladdening if he by means of the revelations of this report were able to say that each Brother had confessed his guilt. This is also an important reason why a printed publication of this report has been postponed for so long. The answer that he received from the Consistory and from the suspended Brothers in Amsterdam carries the evidence that the Brothers there are still focussed on the wrongs which they see in their Brothers without seeing their own guilt. Although it is his genuine desire and prayer that the spiritually wandering ones may come to rights and that the murmurers will accept the lesson, he does not reveal his letters, which revelation being left to him, according to his judgment, would merely widen the separation.

Since he believes that every Brother who reads this report impartially will agree with the feelings of the Assembly, he advises them seriously by this means to advise as much as possible the Amsterdam Brothers to return to the practice of the truth, order and fraternal love so that the

Congregation will not be destroyed but edified in the most holy faith that they may sometime receive the reward of the faithful servant of the Lord.

Having received no reply from Rev. Scholte but knowing that His Reverence is proceeding to establish the schism he has caused in Amsterdam, proceeding in making contemptible and slandering the service of Rev. van Velzen, the writer of this report feels compelled to witness against such treatment seriously before God and man and also arouse the Congregations. He finds himself duty-bound to do this in the strongest way because it is clear that Rev. Scholte is the cause of all this trouble and he himself formerly stated that when the evidence exists that His Reverence has dealt wrongly, then an explanation must follow that he is unworthy of the service.

In the belief that His Reverence's guilt will become clear to the impartial reader of this report, he must advise the various Congregations and particularly the Congregation at Utrecht, not to allow Rev. Scholte to become the Pastor and Minister in her midst until he publicly and practically admits his guilt and has turned away from this Congregation-destroying practice.

The Almighty Lord, the King of His Church, who preserves the covenant and blessings for those who love Him for generations, bless this attempt and all that tends to the disruption of the works of the devil and to the spread of His eternal kingdom, Amen, yes, Amen -- The upright see a light in the darkness. The Lord favors the good and those of upright

heart! But those who tend to their crooked ways, the Lord will send them away with the workers of unrighteousness: Peace be to Israel.

A. BRUMMELKAMP.

APPENDIX

I. In the Assembly a letter was considered from some not belonging to our Congregation but nevertheless in spiritual unity with all the believing children of God (as it was expressed), containing announcement that the senders had often hoped that the Lord would by means of the separatist Church revive the ancient, now lapsed, Gereformeerde Hervormde Kerk, and they then would feel conscientiously pressed to go over to it and join it. That, however, there were two reasons that restrained their open and cordial union, namely:

1. The uncertainty which existed for them, from everything that was heard or seen, whether the separatists without any reservation or doubt, believe that the old forms of unity contained the only, true and complete doctrine of salvation according to God's Word.

2. The lack of the spirit of mildness and love which is the spirit of Christ, especially in the practice of ecclesiastical discipline.

The Assembly received this letter in love in the recognition that it did not surprise her in view of everything that was heard and seen, that among the non-separatist Christians the fear was present that the separatists are already abandoning

the truth; with melancholy recognition especially that the assembly itself must agree with the senders of the letter that in many places, in the practice of ecclesiastical discipline, hardness rather than mildness, bitterness rather than love seem to be driving forces for them who are responsible for the discipline.

The suggestions made in that letter were received in love, and the assembly decided that publishing in printed form the accompanying report, this explanation would be given with greatest public and powerful witness that the confession contained the forms of unity of our Church we view as agreeing in all respects with God's Word and assert with upright hearts that this is our confession.

And what concerns the second point, we declare in the name of the assembly that it is our inmost desire to lead the sheep of the Lord Jesus to the good pastures, to seek the lost, to bring back those driven away, to build up the wounded, to strengthen the ill, but also to oppose the fat and strong in the Lord's strength as it becomes such a shepherd following the Lord. To that end may the Lord give us the spirit of humility and mildness, and for that purpose supply us with strength from above!

The undersigned, in the name of the Assembly giving this explanation, considers it unnecessary to interpret the observation which speaks for itself, that we together witness that we can hardly accept the explanation for ourselves without representing others; but he himself, however many wrongs he

has seen and regretted, however has no freedom but to stand by himself and await the development of events, so he advises, prays and presses by the love and faith of the God of Salvation, all un-separatist Brothers to join with us in a protest against the rejection and scorn of Christ, which exists in the unfaithful group; yes, to join with us as sheep of one flock of the Lord Jesus Christ, so that we can respect eachother, asvise eachother and strive in the Lord's strength against wrongs, donineering and self-exaltation which, alas! many separatists evince.

Brothers! Those who love the Lord have one duty, one concern, one choice. Now then, let us stand in the ways and ask about the old paths where the true path lies so that we amy walk in it and God will be with us, in Christ He will shine His light over us.

II. Noticing from many sides that the periodical de Reformatie is till considered the organ of the separatist Church, the undersigned takes this occasion to remind the reading public that this is in no way the case, as is very evident from what is reported about the Synodical assembly held in Utrecht in September of 1837.

One would be greatly mistaken if he accepted the evident reasoning and principles as the feelings of the separatist Church, and that Church would be greatly wronged.

III. I must still comment on the Ecclesiastical Assembly at Amsterdam last March since reports have spread that that meeting was very stormy, yes, even Rev. Scholte, asked about it, answered, "We got out alive." This expression and others

like it we call wicked and warn everyone not to make a judgment of the Assembly on the basis of such allegations. The reasons why we are driven to call such expressions wicked are these:

1. Because, as far as we know, there was no danger for anyone.

2. Because the grumbling that occurred around midnight was caused by the revelation of the desire of many Supervisors to postpone the Assembly until the next day, against which the Congregation of Amsterdam were opposed with the declaration that they could not be present on the following day, but that it was very important to them to hear the proof which Rev. Scholte would present for his accusation that their Minister did not preach a living Christ; proof for which they had waited an entire afternoon and evening and which Rev. Scholte, although he had steadily read and spoken, had not delivered; so that, the matter being thoroughly examined, the guilt, also of the murmuring, finally was His Reverence's fault since it was provoked by slow procedure, and

3. Because a member of the Congregation, who behaved in a disorderly way, at the first invitation of the President immediately took his assigned place.

oooooooooooo

With the statement that I in good conscience before God because I am called to witness to the truth, have written the above and made a revelation, may this explanation of mine serve for the instruction of everyone, of everyone, I say who thought

of me as if I was influenced by love of particular persons in dealing with this matter or in the lengthy postponement which I have taken.

The importance of the matter pressed me, while the hope still remained that the repentance of these or those could have been mentioned, so that my report would contain something encouraging and joyous for those whose hearts are touched by trouble in Sion.

Grace be with all who love the Lord Jesus Christ forever, Amen.

A. Brummelkamp

July, 1840

Tr.: H. ten Hoor